

**MINDEN OLVASÓNKNAK SZERETETBEN ÉS BÉKÉBEN
TÖLTÖTT KARÁCSONYT ÉS BOLDOG Ú ÉVET KÍVÁNUNK!**

MÉREGTELENÍTŐ
2021.12.szám

KEDVES OLVASÓ!

A 2021. évnek a végére értünk, elérkezett az utolsó hónap is. Nem volt könnyű esztendő. Már a második, ami folytonos fenyegetettséget jelent, állandó óvatosságra int. De állandó hálára is figyelmeztet, mert még itt vagyunk, együtt vagyunk. Mégis, olyan elhagyatottnak érezzük sokszor magunkat. Tudjuk, hogy a Mindenható velünk van és ismeri a nyomorúságunkat. De mintha most nem érdekelné, mi lesz, mi van velünk. Ezt persze a tudatunk legmélyén nem gondoljuk komolyan. De akkor miért is hagyja, hogy a vírusok szabják meg az életünk rendjét? Miért nem lép közbe, hogy megvédjen bennünket?

Számtalan ember gondolataiban megfordul ez a kérdés, még akkor is, ha hívő igyekezettel éli az életét.

Azt hiszem, most rajtunk van a sor, most nekünk kell bizonyítani. Azt, hogy hűségesek vagyunk Hozzá teljes szívünkkel, lelkünkkel, értelmünkkel, akarattal! És mindvégig! Ez az első és legfontosabb az Ő parancsai között. Mert az Isten szeretete a szív hűsége, melyet a legnehezebb helyzetekben is bizonyíthatunk, megélhetünk.

Kívánom Neked, kedves Olvasó, hogy így éld az év hátralévő napjait, és saját életed minden napját, mert akkor végtelen könnyűséget és örömet találsz.

„Az ember odaadja magát saját művének. Azt hiszi, hogy Istennek szerez nagylelkűen dicsőséget. És olykor hirtelen úgy tűnik, Isten magára hagyja. Mintha nem érdekelné az, amit az ember tesz. Sőt, mi több, úgy látszik, Isten azt akarja, hogy az ember mondjon le saját művéről, hagyja el azt, amihez testével-lelkével, örömben-bánatban ragaszkodott annyi éven keresztül... Ekkor az illető belép az engedelmesség világába. Gyermekké lesz és a teremtés isteni játékát játssza. Fájdalmon és gyönyörön túl ismerkedik meg az örömmel és hatalommal. Ugyanazzal az érzéssel tekint a halálra is, mint a napra. Ugyanazzal a súlyossággal és ugyanazzal a könnyed örvendezéssel.”

(Eloi Leclerc: Egy szegény ember bölcsessége)

Ady Endre: Az isten-kereső lárma

Neved sem értem, Istenem,
De van két árva, nagy szemem
S annyi bolondot látok,
Hogy e sok bolondságból
Nagy ijedelmemben,
Uram, hozzád kiáltok.

Próbáltam sokféle mesét,
De, hajh, egyik se volt elég:
Szívemben, idegimben
Kiabáló, nagy lárma
Téged keres, Fölség,
Isten, a tied minden.

Garay András: Karácsonyi történet

Serbán András igaz székely ember emlékének

Mi, gyerekek, nagyon vártuk az első havat. Karácsonytájt érkeztek meg nyugat felől a szürke fellegek, s letették terhüket a hegyek koszorúja övezte völgyben, de nem olyan városias, hosszú szállingózás módján, hanem vastag bunda alá került a táj, a falu. Az iskolának akkor egyszeribe vége szakadt, a szünidő kezdetét nem a kalendárium betűi, hanem az első hó jelentette. Mi már december eleje óta a reggeli felkelés után azonnal az ablakhoz siettünk, hogy ledörzsölve a jégvirágokat, megláthassuk az első havat, szabadságunk kezdetét.

Idén sem kellett csalódnunk. Már november végén megjelentek a fellegek, András-napra már hósipka borította a Kömöge tetejét, s december közepén egy éjszaka kétarasznyi hó hullott, beterített mindent, s mesevilágot varázsolt a környékre.

Hurrá! - rohantunk vissza az ablaktól, s sarokba dobva az iskolatáskát, lázasan kezdtük szőni a szünidei terveket. Kertünk vége a hegyek lábáig nyúlt, s kukoricacsutkát cipőnkre kötve vígan siklottunk a havon. Csúszkálással, ródlizással telt az idő, s este, mikor a konyhában egybegyűlt a család, hallgattuk az öregek szavát, apám, Márton tréfákozásait, a világ gondját, s körülfogott bennünket anyám szerető gondoskodása.

Kezdetét vette a sütés-főzés, a készülődés. Hamarosan itt a karácsony. S mikor apánk egy este azt mondta, hogy másnap levágjuk a disznót, tudtuk, már csak napok vannak hátra, s esténként leszakítva a leveles naptár lapjait, mi, gyerekek, lestük azt az egyre közelebb kerülő piros betűs számot. Már a szánkózás sem volt az igazi, s amíg a férfiak az udvarban tettek-vettek az állatok körül, mi néztük a konyhaasztal köré kuporodva az anyám keze alól kikerülő mézes figurákat, cukordíszeket, apró meglepetéseket.

Titkolózni nemigen lehetett, nem is volt rá szükség. Őszinte világ volt a miénk, tiszta szándékú, egyszerű szavú. Úgy mondták otthon: karácsonykor Jézust várjuk, hogy eljöjjön hozzánk, készülünk, hogy méltónak találjon minket. S az igazi ajándékok ezek az esték voltak, amikor a család összehajolva, gyerekek és szülők közös izgalmával, tréfálgozással az eljövendő nap örömeiben készülgetett.

Egy este, hogy apám elfújta a lámpást, Dorka húgom odasúgta anyjának:

- Anya, ugye a Mennysországban is így telnek az esték? Anyám igenére már tudtuk, eljön Ő hozzánk, mint tavaly, tavalyelőtt, s amióta csak az eszemet tudom. Aznap szépet álmodtam, angyalok separték a havat a behavazott utcán.

Egy meglepetés azonban mindig volt. A fa. Ezt mindig apám hozta, de oly észrevétlen, hogy mi, gyerekek sehogy sem értettük, hogyan kerül oda az asztalra, csak lenyűgözve álltuk körül este a gyertyafényben alakot öltő karácsonyfát.

A várt reggelen apám szokás szerint fogta a fejszóját, felvette hótaposó csizmáját, s mikorra mi előkészülődünk a meleg dunyhák alól, már csak imbolygó alakját láttuk a hegynek tartva a fehér hómezőben.

A fát még az ősszel kinézte. Igaz, kicsit messze kellett mennie fel a hegyekbe, de ezt az utat minden évben megtette, talán neki is le kellett tenni a gondokat, kóborolni a csendes, behavazott tájon. A hó érintetlen volt, nehezen haladt előre. Itt-ott állatnyomokat látott. A fagy megdermesztette a fákat, bokrokat, s tündérvirággá varázsolta az erdőt. A Kömöge alatt vitt az útja, aztán fel egy dombtetőre, majd végig a gerincen. Megismerte a helyet. Az ősszel itt kaszáltak egy réten, s már akkor látott egy kis fenyőfát. Arányos termete, dús ágai, tömött levelei, szürkészöld színe rögtön feltűnt neki, s képzeletében már látta is felöltöztetve a szoba sarkában. Ott is volt a fa egy kis beszögellésben, évszázados fenyők oltalmában. Két csapásra kivágta, majd kicsit megpihenve belakmározott tarisznyájából, amelyet anyám varrt neki, s elindult visszafelé. A megindult hóesés betemette a nyomokat, s bizony iparkodnia kellett, hogy sötétedésre visszaérjen. Baljós zúgással feltámadt a szél. Hóna alatt a fenyőfával ugyancsak különös látvány lehetett. De ismerte a tájat, hiszen itt gyerekeskedett, s a falut is alig hagyta el. S mikor arról beszélt az unszolásunkra, hogy volt egyszer Pesten is, teljes bizonyossággal gondoltuk, hogy apánk világlátott ember. Leért a völgybe, s már erőst szürkült az idő, mikor elérte a falu első házait.

A hegyek alatt, a forrásnál - hova együtt jártunk a nyáron a többi gyerekkel vízért -, kis ház állott. Egy öreg juhászé volt, kit, mivel nem csizmában járt, hanem bakancsban - mindenki Bakancsos Pista bácsinak szólított. Rossz érzés fogta el apámat a behavazott udvar, a setét ablakok láttán. Megnyitotta a kertajtót, letámasztotta a fát a tornácra és benyitott a házba. Pista bácsi az ágyban feküdt.

- Mi van magával? - kérdé apám, ahogy meggyújtotta a világot.

- Beteg vagyok, Márton - mondta az öreg. A kályha hideg volt.

- Mindjárt befűtök. Zsófi majd holnap hoz meleg levest meg kóstolót.

Kiment a fészerbe, fát keresett. De csak a hó alatt talált nyirkos, korhadt fadarabokat, így a feladat reménytelennek látszott. Aztán pillantása az ajtónál lévő fára esett. A tuskóra tette a kis fenyőt, s nagyot fohászkozva apróra hasította.

Lassan pattogni kezdett a tűz, s fenyőillat töltötte be a kicsi házat. Pista bácsi megkönnyebbedett.

- Akkor holnap - mondta apám búcsúzóul.

Már nagyon vártuk őt. Nehéz lépteit hallva izgalom vett rajtunk erőt. Végre mindannyian együtt vagyunk idehaza.

Mikor pillantásunk fehér arcára esett, csak annyit gondoltunk, milyen hideg lehet, s újra átadtuk magunkat a várakozás bódító érzésének. Anyám néhány szót váltott apámmal, majd ünneplőbe öltözve ültünk le a konyhában, s kezdődött, amit úgy vártunk. Apám ölbe vett bennünket, s szokásunk szerint mesélni kezdett egy idegen országról, egy házaspárról, a születendő kisgyermekről, emberekről, hatalmasokról és szegényekről. Beszért a rokonokról, a barátokról, a nélkülözőkről, s percek alatt odavarázsolta elénk a falut, a múltat és jövőt, az egész világot. Aztán énekelni kezdtünk, s mikor a kis csengő megszólalt, nagy izgalommal nyitottuk ki a szobaajtót. Az asztalon egy tányérban ott voltak a mézes és cukrozott díszek, égtek a gyertyák a tartókban, de a fa, a fa nem volt sehol. Könnyes szemmel, kérdően néztünk apánkra. A sarokban állt, anyával egymáshoz hajoltak, szemükben megcsillant a gyertyák fénye. „Találkoztam az úton VELE, elkérte a fát, én meg odaadtam neki, hiszen nem illik egy kérést TŐLE megtagadni.” Szavai megnyugtatóan csengtek. Anyám, hogy a csend feszültségét feloldja, az ünnepi asztalhoz invitált bennünket.

- Boldog karácsonyt mindenkinek - mondta, és behozta a gőzölgő levest.

Tamkó Sirató Károly: Késő

Kimentem én az erdőre... - És akkor?

Ráléptem egy rőzsetőre... - És akkor?

A rőzsető felsikoltott... - És akkor?

Ősz fedte be az égboltot...- És akkor?

Fázik majd a hátad tája... - És akkor?

Bújj a medve bundájába... - És akkor?

Nem fázol majd nagy fagykor!

Zágorec-Csuka Judit: A zuhanás

Mennyi esés, landolás,
zuhanás a semmibe.
Mennyi újrakezdés, áhítat
a jóra, virágbontásra,
kijózanodásra.

Mennyi elveszett pillanat,
elfojtott érzés, gyáva
visszavonulás.

Mennyi kietlen út, sivatag
trópusi erdők helyett.

És mégis a zuhanás erősít,
felemel.

Radnóti Miklós: December

Délben ezüst telihold
a nap és csak sejlik az égen.
Köd száll, lomha madár.
Éjjel a hó esik és
angyal suhog át a sötéten.
Nesztelenül közelít,
mély havon át a halál.

Bereményi Géza: Jézus újságot olvas

Új volt minden a világban, mert gyerek voltam. A fazék fényesre súrolva állt a tűzhelyen, a sámlira fellépve pirosában magamat láttam tükröződni. Borulni kezdett a sámlí. Elestem. Felálltam. Körbejártam a lakásban, amit nemrég rám zártak a felnőttek, hogy elfussanak a dolguk után. És bent a szobában megint csak a saját képembe ütköztem a padlóig ereszkedő tükörben. Hosszan összenéztem vele. Akkor kezdődött. Az arcom egyszer csak pirosra változott, a szemem nagy lett és ragyogó. Ez tetszett nekem. Majd idegen erők jelentkeztek. Öklendeznem kellett, hajlonganom, és amikor fel-feltudtam egyenesedni, ugató köhögés tört rám, és legörnyedtem, rohanni kezdett felém a padló. Puhán estem el. Rábíztam magam.

Különböző helyekről felnőttek bukkantak elő, aggódva futkároztak körülöttem. Értettem a szavakat. Azt, hogy a beteg gyerekük vagyok. Semmin sem csodálkoztam. Mondták egymásnak, kórházba visznek, amikor elnyelt minket egy nagy épület, majd elgurítottak engem kisebb és piros kőházak között, egy fehér ágyon. Sikerült félrefordítanom a fejemet, oldalt úsztak el a képek. Jól rájuk bízam magamat. Tovább ismerkedtem a világgal. Sötétség ereszkedett rám akadozva, neki is engedelmeskedtem. Még az történt velem, hogy feltettek valahová, ami magasan volt. Valami egyenes polcra. Sokáig lehettem ott a sötétség mélyén, mert csontsoványan ébredtem magamra.

Amikor már fehér ágynemű vett körül, vaságyban voltam, szűk szobában, a felnőttek az ajtóba illesztett üveglap mögül néztek be rám. Négyen szorongtak ott, mindegyik sírt, nem tudták, hogy értem a szavaikat. Azt mondták egymásnak, már nem ismerem meg őket, és ebben igazuk volt. Azt is mondták, már biztosan meg fogok halni. Rámozdítottam a szememet a takaróra. Egyedül a kezemről tudtam, hogy az enyém. Annyira vékony lett a kezem, fel sem emelhettem a pokrócra, csak a hüvelykujjamat tudtam félrehúzni valamennyire, egészen addig, hogy a tövében kifeszüljön egy bőrredő, ami átlátszó volt és lila. Ezután a másik kezem irányába fordítottam a szememet. Azt a tenyeremet feljebb tudtam húzni. Volt benne valami. Rövidesen elaludtam.

Felébredtem valamikor máskor. Volt valami a kezemben, amit előzőleg beletett valaki. Felhúztam a lábamat, a két térdem felemelkedett, egy kép került a szemem elé, ami a kezemben volt. Világos színű ember nézett a szemembe, lelógó haja körül fényes körtányér. Addig figyeltük egymást, míg haza nem vittek a kórházból, vissza abba a szobába, ahol előzőleg életben voltam. Ott is ágyban feküdtem. Egy asszony magasodott fölém, vizsgálgatott, közben fekete fejkendő csomózott az álla alá. Azt mondta, hogy ő a nagyanyám, és sírva fakadt, mikor mindkettőnk számára kiderült, hogy elfelejtettem beszélni. Ezután gondjaiba vett engem az az asszony. Velem maradt nappal, mellettem aludt éjszaka. A fülemben sugdosott, hogy nézzem csak a kezemben lévő képet. Azt mondta, lám csak, erősödöm, és ezt Jézusnak köszönhetem, ő az, aki visszanéz ránk. Az asszony őhöz imádkozott, adjon erőt nekem, és ő meghallgatta őt. Mert, nézzem csak, erő sugárzik Jézusból és fényesség. Egyik este közös takaró alatt egy példát is mondott erre a sötétségben az asszony. Hogy volt egyszer réges-régen egy nagybeteg nő. Es gyógyulást remélve Jézustól belement a rajongók tömegébe, a közelébe furakodott, de nem merte megszólítani őt. Csak nézte, hogy a gyógyítója előtte elhalad, és hátul a köntöséről négy kék színű bojt csügg alá. És az a nagybeteg vérzéssel asszony félelmében csak futólag merte megérinteni a libegő bojtok egyikét. De Jézusnak ez is elég volt. Megtorpant, és hangos szóval azt kérdezte, ki nyúlt hozzá. Ugyanis megérezte, hogy valami kiszállt belőle, mert neki még a köntöse bojtjai is erővel voltak tele. Gyógyító erővel, aminek én az életemet köszönhetem, mondta az ágyban mellettem az asszony.

Nyár volt, nyitva állt ablak, konyhaajtó. Nagyanyám kenyérért ment. Az ágyban vártam valamire, nagyon világos volt. A konyhán keresztül bejött a szobába egy ember, fehér inget viselt, kék nadrágot, aminek az egyik szárán a szerelőzsebből egy összehajtott újság állt ki. Nagyanyámat kereste. Azonnal tudtam, hogy ő az.

Beszélni kezdtem Őhöz. Mondtam, nagyanyám kenyérért van, mindjárt jön. Ekkor ő leült egy székre azzal, hogy megvárja, vette az újságot, zörögve szétrántotta, olvasni kezdte. Az erejét érezve beszélni akartam hozzá, de nem találtam szavakat. A nyakán hátul világosszőke hosszú pihék meredeztek. Időnként rám nézett az újság fölött. Azt mondta, motorral jött Jászberényből, és hamarosan vissza kell térnie oda. Szemének hatására én felültem az ágyban, aztán a padlóra léptem. Odamentem a közelébe. Összecsapta, eltette az újságot. Felállt. Lenézett rám. Én egyre csak gyógyultam, erősödtem az ő erejének közelében, még az ágy támláját is elengedte a kezem. Neki most már mennie kell. Nagyanyámnak üzeni, örül, hogy életben talált engem. Elment. A következő az volt, hogy mezítláb álltam a padlón, amikor a kendős asszony visszaérkezett. Magasan fölém jött, felkapott, az ágyba vitt.

Azóta is élek.

Mitől lesznek szentek a szentek

Amikor Teréz anya megváratta a pápát

Teréz anya és II. János Pál gyakran találkoztak egymással. Egy alkalommal a pápa Új-Delhiben tett látogatást és találkozott India legjelentősebb egyházi méltóságaival, valamint a már idős, de még mindig aktív Teréz anyával.

A nővér épp úton volt a találkozóra, amikor az őt szállító autó ablakából megpillantott egy leprást az út szélén. Azonnal kérte a sofőrt, hogy álljanak meg. Kiszállt, odament a lepráshoz és elkezdte ápolni. Sokáig beszélgetett vele Isten szeretetéről, és erőt adott neki. Mikor ismét elindultak, már jócskán késésben voltak a pápa fogadásáról.

Amint megérkezett, Teréz anyától számon kérték az indiai bíborosok, miért váratta meg Krisztus követét. Ő erre csak annyit válaszolt: „Igen, tudom, hogy megvárattam, **de útközben találok Krisztussal.**”

Dömötör Tibor: Jézus születése

Próféták hirdetgették
Évszázadokon át,
Hogy elküldi majd Isten
Egyszülött, szent Fiát.

Gazdagok nem találtak
Számára nyughelyet,
Ezért szegények között
Jászolban született.

Csillagok mozdultak meg
Hirdetve nagy csodát,
Angyalok énekeltek,
Mennyei hozsannát.

Sötétség éjjelében
Hangzott az üzenet:
„Békesség néked ember,
Meváltód született.”

Királyok hoztak hozzá
Értékes kincseket,
Hozzá, aki az ember
Örök, szent kincse lett.

Azóta egyre hangzik
Angyaloknak dala,
Válaszol rá a földről
Hitünk karácsonya.

A mai fiatalok dicséretére

Hofher József S.J.: Idősek társadalma

Az idősek társadalmára szeretnék fókuszálni ebben az írásban, azokra, akiket leginkább sújt ez a járványhelyzet.

Ambivalens érzések fogalmazódnak meg bennem, mikor a kérdések sokaságával szembesülök.

1) Az idősek, a nyugdíjasok, a 65 év felettek sokszor jogosan érezhetik, hogy ők már fölöslegesek.

A társadalomra nézve, mint improduktívok (szörnyű lehet ezt érezni), sokszor csak értéktelennek, eltartottnak élik meg magukat. Egy munkás élet után sokaknak nincs lehetőségük arra, hogy idősek otthonába kerüljenek, mert a sorban állásnál nem tudnak annyi pénzt kifizetni vagy egy ingatlant beadni az otthon vezetőségének, amiért bevinnék őket. Persze lehet, hogy szerencsésük van, mert most egy vírussal fertőzött otthon még mindig nagyobb csapás lenne rájuk nézve, mint az állandó fölöslegesség érzése.

Másrészt, talán saját családjuk is úgy kezeli őket, mint akiket állandóan kerülgetni kell a lakásban, mint egy fölösleges bútordarabot. Ők azok, akik után fel kell törölni a padlót, akik a reggelinél rendszeresen kiöntik a kávé, akik elfelejtik lehúzni a WC-t pisilés után, stb.

Már templomba menni is „ciki”, hiszen kiprédikálják őket, hogy nem tartják be a Püspöki Kar előírásait, mikor világosan megmondták, 65 év felett nem kötelező a szentmise-hallgatás. Nézzék a BONUM TV-t! Egyébként is, nem akarnak kézben áldozni, és mindig lenyalják a pap ujját!

Istenem, de jó! Hamarosan én is 70 éves leszek! ...

Amikor spirituális/novíciusmester voltam Szegeden, ott is voltak növendékek, akik mindennel elégedetlenek voltak. Állandóan kritizálták az öregeket, az előjárókat, a híveket, mindenkit, akik az idősebb generációhoz tartoztak: lehetetlenek, hiteltelenek, bunkók, stb.

Egy alkalommal így szóltam hozzájuk!

„Drága testvérek! Lehet, hogy ez így van, de a jövő bunkói, itt ülnek előttem! Lenne is tippem, hogy kik lesznek közületek a jövő fő bunkói! (Érdekes! Sok tippem közben beigazolódott!)”

Természetesen az idős generáció sem büntelen és makulátlan. A fiatalok, akiket sokszor hedonizmussal, önzéssel, vádolunk, a mi neveltjeink...

Bár siránkozunk, hogy nincs, aki ránk nyitná az ajtót, akit megszólíthatnánk a lakásban, aki elmenne néha a boltba vásárolni, aki elhozná a gyógyszereket a patikából, aki segítene néha kitakarítani a lakást stb. Vajon miért? Izgalmas kérdés, amit érdemes feltenni az idős embereknek maguk számára, mikor otthonaikban zsörtölődnek!

Mégis, ami csodálatos számomra: a fiatalok rendkívül pozitív és szerető hozzáállása az idősekkel szemben a járvány idején.

Lehet, hogy most sokan azt mondják, én ezt nem érzékelem.

Nem érzékelem, mert talán nem született gyermekem. Nem érzékelem, mert a megélhetés miatt egyetlen fiam, lányom külföldön keresi boldogulását, hogy közben minket is támogasson.

De térjünk vissza **a jelenlegi egészséges lelkületű fiatalok sokaságára**, akik hihetetlen segítőkészséget tanúsítanak az idősekkel szemben. Igen! Akár hiszik, akár nem: bevásárolnak, kimosnak nekünk, takarítanak, elhozzák gyógyszereinket, sokszor még főznek is ránk, bekopognak, és kicsit még le is ülnek mellénk, hogy beszélgessenek velünk stb.

Ha mindebbe belegondolunk, talán még megöregedni sem tragédia!

Dömötör Tibor: Karácsony

Karácsonykor:
angyalok szállnak,
Híradást hoznak,
Béke jegyében,
Élet fényében,
Szentség lelkében,
Hívők hitében,
Krisztus képében
Földön jár az Isten.

Karácsonykor:
Harangok zúgnak,
Szent igék szólnak,
Imádság szárnyán,
Szíveknek vágyán,
Zsoltárok hangján,
Szeretet hídján,
Bocsánat útján
Mennyben jár az ember.

Kovács András: Advent

Meggyötörten állni	szívet melengető homályában
a decemberi	prófeciák nyomán
fagyos ködben	hitre cserélni
csodát várni	a kételyt
a csillagtalan	csillagjelet
néma csöndben	látni a legsötétebb
titkot lesni	éjben
a lélek ablakára karcolt	és hinni
jégvirágban	hinni
eltűnődni	a szívekben születő
zúzmarás hajnalok	Fényben.

Állni – várni – lesni – eltűnődni – csupa lassú tevékenység. Vajon mennyire figyelünk arra, hogy mi történik bennünk ilyenkor?

Nézzünk most e szavak mögé!

Állni: mikor szoktunk állni? Szeretünk mindig mozgásban, lendületben lenni. Ha véletlenül valamiért lassítanunk kell, meglepődünk. Azt már fel se tételezzük, hogy magunktól megálljunk valamiért. Pedig ez a rácsodálkozás első lépése. Teret, helyet engedünk, időt adunk a közelgő másoknak. Megállunk, talán csak egy pillanatra, talán hosszabb időre. Vajon a szentmisén csak a testünk áll meg egy kis időre, vagy a lelkünk, a gondolataink is? Néha állandóan működő agyunknak kell megálljt parancsolni! Talán így adventben erre is jut egy kis idő.

Várni: talán ezzel van a legtöbb problémánk. Várakozni végképp nem szeretünk. Pedig ennek is van értelme. Miért nem tudjuk felfedezni sohasem? Miért csak a rossz oldalát látjuk ennek az éremnek? Így, adventben talán arra is szánhatunk egy kis időt, hogy át- vagy esetleg újragondoljuk a várakozással kapcsolatos nézeteinket!

Lesni: milyen jó volt gyermekként lesni a Mikulást! Milyen jó volt az angyalokat figyelni karácsony éjszakáján! Hová tűnt belőlünk ez a gyermeki lelkelet? Nem jó, hogy érzéketlen felnőttekké válunk! Talán még nem késő változtatni ezen. Ilyenkor adventben minden adott ahhoz, hogy csodát leső felnőttekké alakítsuk magunkat.

Eltűnődni: e nélkül szinte élni is lehetetlen. Nagyon fontos, hogy időről időre elgondolkozzunk, elmerengjünk életünk eseményein. A hosszú téli esték kiváló alkalmat biztosítanak erre. Mert fontos, hogy tudjuk, kit várunk, milyen ajándékokkal sietünk a jászolhoz. Ennek felméréséhez meg kell állni, a megfelelő pillanatot ki kell várni, szemlesütve el kell tűnődni azon, ki vagyok én.

Adja Isten, hogy az előttünk álló adventi hétköznapok segítséget nyújtsanak ehhez!

Advent 2009 - Most is aktuális levél Bőjte Csabától

...A gonosz szeretne lelkünkbe furakodni és elvenni tőlünk a reményt. Szeretné elhitetni velünk, hogy nincs jövő, hogy létünk elérte a korlátokat, a plafont, és most már innen a civilizációnk hullámcsúcsáról csak a mélybe zuhanhatunk.

Hihetetlen komor színekkel, sok logikával dolgozik: Ember, az ami rád vár, csak vergődés és szenvedés! Látod a lepusztult, szeméthegeyektől árnyékos kiháló világban mindent elrontottál, nincs tovább. Nemcsak mint ember, hanem mint nemzet is, és mint az emberiség is, végnapjaidat éled, éld ki hát magadat részeg tivornyádban.

Félőrült, egymás torkának eső politikusok, diktátorok, beteges zombivadászok között, a pusztta létükért küzdő, porba süllyedt, rongyokba burkolt párák kóvályognak egyre gyakrabban a filmekben, a könyvekben, a hólnaptól félő megriadt emberek tudatában, és lassan már az utcáinkon is.

Ez várna ránk? Valóban feléltük volna a márt és a hólnapot? Teremtő, gondviselő Istenünk jóságosan feltarisznyált, és mi, léha gyermekei, mindent eltékozolva, már a tarisznya alján kotorászunk? Vajon a globális felmelegedés, az altalaji kincsek elpazarlása, a tornyosuló szeméthegek világából nincs kiút? A szabad akarattal megajándékozott emberiség égbetörő repülése, minden hősie erőfeszítése, évezredes vágya a jobb és a szebb után lihegő állati ösztöneink kiélésében, egy lerobbant lebuiban fog véget érni? Minden szétesik egy nagy orgiában, hol öntudatlanul, önön magzatának elpusztítását ünnepli egy végtelen groteszk torban? Vajon tényleg, e lét vergődő szenvedéséből az egyetlen megváltás, a világ teátrális pusztulása, egy hatalmas tűz, mely tőlünk, emberektől fertőtleníti meg ezt a földet?

Az élet egy nagy csoda! Én hiszem Anyámmal, az Egyházzal, hogy van jövő. Nem magamban és nem is a bűnre hajló emberben bízom, hanem a gondviselő Istenben, Jézus Krisztusban, ki azt mondta: Atyám mindmáig munkálkodik és én is munkálkodom. Én ebben az értünk munkálkódó Istenben bízom! Hiszek a mennyei Atyában, ki a teremtés hajnalán azt mondta, hogy legyen és lett! Hiszek a Fiúban aki karácsony éjszakáján képes volt magára venni az emberi lét minden terhét, gondját és rámosolyogni édesanyjára, nevelő apjára, az egyszerű pásztorokra. Hiszek a Lélekben, ki marék porból született létünket megszenteli és vezeti. Hiszem, hogy a Szentháromság által megálmódott világunk minden bűnünk ellenére, az egymást váltogató adventek sóvárgó imájában előre halad, kibontakozik. Tudom, hogy szerető Istenünk karjai roskadásig tele vannak ajándékokkal, melyet nekünk szán, és melyeket mi megálmódni sem tudunk, de alázatosan térdre rogyva kérhetünk. Igen, kérhetünk és elfogadhatjuk, mert Istennek gyermekei vagyunk!

Én gyengeségeim, bűneim tudatában, nem magamban bízva, Krisztusom akaratát alázattal teljesítve mondom, mormolom az imát, és benne az örök ígéket: Miatyánk! .Jöjjön el a te országod!. Adveniat regnum tuum! Szeretettel Csaba testvér

Ady Endre: Szelíd, esti imádság

Uram, adj csöndes éjt,
Nyugodalmat, nagy éjt
A te vén gyermekednek,
Beteg, rossz gyermekednek.

Fölséges dáridók,
Keserves dáridók
Muzsikája kerüljön,
Hangja messze kerüljön.

Ne ülj szívemet,
Nyomorék szívemet
Az ébrenlét lidérce,
Rettenetes lidérce.

Aludjak kacagón,
Álmodjak kacagón
S boldoguljak álmomban,
Ifjuljak meg álmomban.

Valami nagyon nagyot,
Valami dicső nagyot
Álmodva hadd képzeljek,
Éjemben hadd képzeljek.

Imádkozzak, mint gyerek,
Régi, iskolás gyerek
Istenes áhítattal,
Altató áhítattal.

Mikor az alkony leszáll,
A barna alkony leszáll,
Régi imám az ajkam
Szaporázza az ajkam: "Adj
csöndes éjt szüleimnek, adj
csöndes éjt mindenknek.
Istenem, én járva-kelve,
fölvirradva és lefekve, imádlak,
mint édes Atyám. Jó Atyám,
viselj gondot rám, ámen."

A Szeretet kockázata Nagyi

9 éves kis barátnőmre nagy bánat szakadt. Nagyi, aki a világon minden nagymamánál jobb volt, súlyos betegségben szenvedett több mint fél éve. Kis barátnőm nagyon reménykedett, hogy Nagyi meggyógyul. Mert Ő nagyon szerette nagymamáját. És mert a német leckét mindig vele készítette, és a szavakat is Ő kérdezte ki napról napra. És Nagyi nagyon jól főzött. A kislány jó tanuló, így a tojásleves, a rántotta készítését is hamar megtanulta Tőle. Azt is elmesélte nekem, hogy olyan palacsintát senki, de senki nem tud sütni, mint amilyent Nagyi.

De sajnos az idős nagymama hamarosan kórházba került, és a járvány miatt látogatni sem lehetett. Csak mobiltelefonon tudtak beszélni. Kis barátnőm minden nap elmesélte Nagyinak, hogy halad előre a tanulmányaiban. A kis ötösök és a nagy ötösök mindig megörvendeztették a beteget.

Az Élet szervezte, hogy egyik kórházból a másikba áthelyezés során mégis láthatta egymást az udvaron a nagyon beteg Nagyi és a nagyon szomorú kis unoka. Utoljára látták egymást ebben az életben.

Ma a kislány a mobiltelefonon zokogva mesélte el, hogy Nagyit nem láthatja többé, nem beszélhet vele, mert Nagyi a kórházban meghalt. 9 éves kis lelkének ez a veszteség elmondhatatlan fájdalmat jelent. Hagytam, hogy alaposan kisírja bánatát. A beszélgetés lassan aztán játékba ment át, a sírás is nevetésre váltott. Mert a gyereklélek nem bírja a tartós szomorúságot. Örömmel hallottam nevetését, tudtam, hogy a mai napra sikerült megvigasztalnom.

Anyukája elmesélte, hogy kis barátnőm most már engem fogad fel amolyan pót-nagymamának. Igyekszem az új funkciónak megfelelni.

Csak azt sajnálom, ha egyszer én is Hazamegyek az Örök Hazába, megint nagy sírás lesz. Remélem, lesz majd utódom, aki akkor megvigasztalja.

Mert érdemes a szeretet kockázatát elvállalni, hisz ez az életünk egyetlen ÉRTELME.

**KARÁCSONYKOR MI MINDEN BÁNAT, SZENVEDÉS, SZOMORÚSÁG
VIGASZTALÓJÁNAK CSENDES ELJÖVETELÉT ÜNNEPELJÜK.
Ő JÓRA FORDÍTOTTA A HALÁLT, AZ ELMŰLÁST AZZAL, HOGY VÉG-
TELEN SZERETETÉVEL ÖRÖK ÉLETET SZERZETT NEKÜNK.**

Semjén Zsolt: Dúdoló

az égben
az éjben
az érben
a vérben
a mélyben
a kékben
a szépben
a szélben
a légben
a létben
a lángon
a fákon
az ágon
a lányon
látod hogy látom
látom és vágyom
vágyom és várom
várom és áldom

áldom és várom
várom és vágyom
vágyom és látom
látod hogy látom
a lányon
az ágon
a fákon
a lángon
a létben
a légben
a szélben
a szépben
a kékben
a mélyben
a vérben
az érben
az éjben
az égben

A számokról

Egy fával kezdődik az erdő...
Egy mosollyal kezdődik a legtöbb barátság...
Egy segítő kéz felemelheti a lelket...
Egy szóval kifejezhető a szeretet...
Egy gyertya elég, hogy kitolja a sötétséget...
Egy reménysugár feléleszti a lelket...
Egy érintéssel kifejezhető a gondoskodó szeretet...
Egy szó képes harsány hahotára fakasztani...
Egy megszülető élet változást hozhat a világba...

Még mindig Karácsony ...

Egy középkorú férfi egy svájci kantonban levelet kap Karácsony előtt. Megismeri édesapja öreges betűit és melegség tölti el a szívét. Igaz, egy kis lelkifurdalás is, mert az öregek otthon, a székely havasok aljában nagyon magányosak lehetnek most – ő pedig itt családjá fiatal tagjaival nagyon boldog, eseménydús ünnep elé néz. Kis izgalommal bontogatja a levelet, s egyre nagyobb homlokráncolás jelzi, hogy a levél tartalma nem az, amire számított. Ezt olvassa:

Kedves Fiam! Remélem, levelem jó egészségben talál Benneteket! Adjon az Isten Nektek békés, Boldog Karácsonyt! Sajnálom, hogy én csak rossz dolgokat tudok mondani, restellem is, hogy elrontom az ünnepi örömtöket! Sajnos, Anyáddal úgy megromlott a kapcsolatunk, hogy már nem bírom tovább ezt az életet! Annyit veszekszünk, hogy már látni sem bírom – itt tartunk! Eldöntöttük, elválunk. Gondolhatod, nem volt könnyű döntés, és nehéz beszélni róla. Ezért arra kérek, nővérednek Te írd meg, fájdalmas lenne ezt még egyszer elmondanom. Legyetek boldogok!

Apád

Mi történhetett? Hiszen szülei voltak számára a példa, hogyan lehet hűségben kitartani egymás mellett jóban-rosszban! És mi van Anyával? Idegesen kapkodva keresi nővére telefonszámát. Azonnal el kell mondania ezt a szörnyű hírt! Hátha lehet még valamit tenni! Kell, hogy legyen megoldás!

Nővére, aki Észak-Franciaországban telepedett le, és kicsiny, de boldog családot tudhat maga körül, most szinte megszólalni sem tud, ahogyan meghallja a szörnyű sorokat. Igaz, 2 év óta nem jutott rá ideje, hogy meglátogassa az öregeket, mert az üzlet, a család, stb. – de a szívében mindig biztos, jó helyen vannak szülei, akiknek mindent köszönhet az életben. Pár mondat – és egymásra talál a két jó akarat és segítő szándék. Menteni, ami még menthető! Megbeszélik, haza kell menni Karácsonyra – hisz ez olyan szinte, mint egy gyászeset!

És így esett, hogy Szentestére mindketten repülővel-vonattal az utolsó pillanatban hazaérkeznek!

A két öreg kis fenyő mellett üldögél – a kályhában ropog a tűz, a diós kalács illata belengi a szobát. Boldogan fogadják hazatért gyermekeiket. Apjuk, a huncut öreg székely anyjukra néz, kacsint:

- Látod, Anya, megmondtam, hogy haza hozom a gyerekeidet Karácsonyra! Itt van mind a kettő! És a repülőjegyet sem mi fizettük!

August Wilhelm von Schlegel: Ave Maria /részlet/

A szűz pihen - alázat minden éke
alkonyi árnyban a kunyhó előtt.
Nem sejtí, Isten eljegyezte őt,
de lelke rétyén elömlí a béke.

S lám! ifjú jó most, fénylík öltözéke,
kezében pálmaág; szelíd erők
járák át az édesen reszketőt,
mert az arcról öröm villan feléje.

Üdvözlégý Mária! Így szól a vendég,
s hírü adja, mit rábízott a szent ég:
Az Úr hatalma ölel majd körül.

S néki mellére kulcsolódík karja,
hol titkos mély érzés ébred belül,
és szól: Legyen miként az Úr akarja."

(Tótfalusi István fordítása)

Gyermek születik

Az alkonyat úgy karolta át,
mint egy rég látott, kedves ismerős.
Csak az utcalámpák fénye cikázott arcán,
és az a szelíd félmosoly,
amely csak akkor látszott, ha két kezét
lágyan keresztbe fonta gömbölyű hasán.
Milyen szép volt akkor! Olyan volt őt nézni,
mint a meleget érezni, ha éled a tavasz.
Talán az élettől, mely életéből fakadt,
talán a várakozás forró izgalmától
érett asszonyléte is megszületni látszott.
És milyen szép most is, mikor aggódva nézi
lázás gyermeke csillogó szemét.
Minden rezdülésén érezni, hogy inkább
ő szenvedné meg százszor is a kínt.

Mert anyává lett, megadatott neki,
hogy érezze a Krisztusi megváltás
tisztulást hozó, csendes alázatát.

Gyurkovics Tibor: Gyermekszületés

Azt mondta a zöldkabátos:
tudod, hogy születik a gyermek?
A nap süt át a fákon. A lombokon
keresztülsüt a nap, keresztül tör rajtuk.
És aki szereti egymást, két ember, azokra süt.
Az asszony szemébe süt, és az asszony szemében
születik meg a gyermek, s a férfi szemében nézi őt.
Ott ahol annyira nézte, keletkezik egy fény-pötty,
egy kis fény, embernyi fény.
És tűz és víz keletkezik ott és gömbölyödik.
S amikor megvan, egy könny hullik ki az asszony
szeméből, egy könny, s ahogy lehullik,
emberré válik, mire földre ér.
Így születik a gyermek.

Mentes Mihály: Várunk valakit...

Várunk valamit, kicsinyek, nagyok:
Fekete égre fényes csillagot,
Ködös éjjelre hajnal biborát...
Aranyserlegbe az öröm borát.

Várunk valakit: gyermeket a gyermek,
Gyermeket a nagyok, kik gyermekké lesznek,
Valakit, aki az éjjelre hajnal,
Aki az égen Nap tűz-sugarakkal,
Aki serlegünkben az öröm bora,
Akit nem ún meg a lelkünk soha.

Várunk valakit, várunk néma vággyal,
Amint még nem várt senkit soha senki,
Akiről tudjuk (írva vagyon róla),
Bölcsője jászol, szegény rajt' a pólya.
És lelkünk-szívünk érte eped...

Várunk egy gyermeket.

Hittanos gyerekek a karácsonyi ünnepről

(2012, Királyhelmeci református gyülekezet)

- Karácsonyt azért szeretem, mert együtt a család és boldogságban telik az egész ünnep. Az ajándékok nagyon jók minden évben és megköszönöm az Istennek, hogy adatik a szüleimnek munka és tudnak ajándékozni.
- A karácsony legfőképpen Jézusról és az Ő születéséről szól. Nagyon szeretem ezt az ünnepet, izgalommal tölt el. Örülök, hogy együtt a család, nincs rohanás, se munka; csak mi és Jézus.
- A karácsony azért jó, mert együtt van a család és olyankor templomba megyünk. És még azért jó, mert megajándékozunk egymást ajándékokkal. Karácsony előtt pedig közösen feldíszítjük a karácsonyfát. Az egyik legszebb ünnep számomra a karácsony, mert Jézusról szól, aki meghalt értünk. Jézus születése napja karácsony és ez nagyon jó.
- Amikor eljön a karácsonyi nagy nap, együtt a család, nagy béke és szeretet van az egész házban. Beülünk együtt a karácsonyfa alá és nekilátunk kibontani az ajándékokat. És minden évben megköszönöm, nemcsak a szüleimnek, hanem a Jézus Krisztusnak is, hogy ilyen remek családban nőhetek fel.

Kedves Olvasó!

Gondolhatod az előzőket olvasva, hogy bizony nagy a kontraszt egy mai hétköznapi család gyermekeinek véleménye és a fentiek között, pedig még tíz év sem telt el azóta.

Az alábbiakat is a neten találtam a mai családok karácsonyáról, ahol ráadásul nagy problémát jelent a mozaikcsaládok találkozásának összehangolása is:

- A problémát az jelenti, hogy a gyerekek egy része azért várja a Karácsonyt, hogy megkapja a hőn áhított méregdrága ajándékot, melyre a szüleinek lehet, hogy pénze sincsen, de ha nem kapja meg a gyerek, megsértődik. Rengetegen díszítik a házukat, fáikat már a kertekben is, melyek nagyon szép látványt nyújtanak.

- Ma már sajnos az idegeskedésről szól az ünnep, mindenki kapkod, mindenki rohan, az áruházak tele vannak emberekkel, lökik félre egymást, verekednek egy leárazott termékért. Sajnos teljesen elvesztette a hangulatát a karácsony, régen még a vásárok is sokkal jobbak voltak, most az emberek többsége azért megy ki egy karácsonyi vásárba, hogy lerészegedjen.

- És akkor még nem beszéltünk az internetről és az okos telefonokról... Ugyanis ma már nem csak a gyerekek, hanem a felnőttek is az interneten élik a mindennapjaikat, és nagyon nehéz elérni azt, hogy anya vagy apa az ünnepi asztalnál ne nyomogassa a telefonját, ne fényképezze legalább az ételleket.

- Régen az emberek egymással törődtek, beszélgettek, jól érezték magukat, ma már sajnos más a helyzet. Az éjféli miséken is kevesebben jelennek meg, mint régen. Az ajándékozás pedig a mai napokban már nem ugyanaz, rendkívül sokan viszik vissza a nekik nem tetsző, felesleges ajándékot, mellyel mások örömet próbáltak szerezni. Remélem, hogy minél többen átérzik a karácsony szellemét, és még mindig úgy ünnepelnek, mint ahogyan régen!

***

Azt gondolom, akik tudják, mit ünnepelünk évezredek óta Karácsonykor, és ha gyerekkorunkban volt mély lelki, tartalma ezeknek az ünnepeknek, akkor a családjukban is szokássá válik a hagyományok tartása. Persze, nem másolni kell azt, ami már értelmetlen, hanem megérteni az ÉRTELMÉT.

(Szerk.)

***

Berill Shero: Születésnap

Révetegen bámulok magam elé. Szokásos hétfő reggel. Borult az ég, attól tartok, hamarosan olyan feketévé válik, mint a hangulatom. A villamos többnyire túlzásúfolt, a körút autóbűzös és semmi kedvem a munkához. A határ-időcsúszás lesz terítéken a hétnyitó értekezleten. Fontos, a főnökömnek... Gondolataimból az érkező szerelvény zökkent ki és a hatalmas robaj. Az ég leszakadni készül. Robot módjára haladok a tömeggel, felpréselődöm a combinora. Az emberáradat belülről sodor, mindenki fel akar félni. Én csak néhány megállót megyek, jobban szeretek az ajtónál állni, de erre ma esélyem sincs. Próbálok kapaszkodót keresni, az utolsót egy hórihorgas fiatalember halássza el az orrom elől, így kicsavart pózban markolom a legközelebbi üléstámlát. Valakinek a táskája az oldalamba áll. Dühös vagyok és a kék mintás posztón dobolok. Moccanni sem tudok. Mások is épp oly türelmetlenek, mint én. Egy kisfiú az apja kezét rángatja, a férfi meg sem

hallja, hogy a gyereke nem kap levegőt. Az ülő utasok jó része az okostelefont nyomogatja, akad, aki hangosan zizegteti az újságját. Nem nézünk egymásra. Felszállás előtt elő akartam venni a fülhallgatót, de valószínűleg a táskám legaljára csúszott.

„Add Istenem, hogy ma ne késsek el, legalább a reggeli kávéét nyugodtan tudjam meginni!” – fohászkodok némán, de nincs időm további pozitív mantrákra, a villamos nagyot rándulva megáll. A feszültség tapintható, az emberek idegesen kapkodják a fejüket. Döcögve egy-egy métert gurulunk, mielőtt a monstrum hatalmasat nyögve végleg megáll. Jó lenne látni, mi a kényszerpihenő oka. A nagykörút egy szelete kúszik a látómezőmbé. Az emberek sietősen tűnnek tova a képből. Azzal szórakoztatom magam, hogy igyekszem mindegyikhez egy történetet kitalálni. Hova megy, mivel foglalkozik, ha telefonál, kivel és miről beszélhet. Nem tudom mióta állunk, akik eddig nem foglalkoztak a külvilággal, most azok is fel-felpillantanak. Megindulnak a találgatások, a villamosvezető a hangosbemondón keresztül türelmet kér, de a megállás okáról hallgat. Egy ősz hajú, élénk piros körmű nyugdíjas lemondóan felsóhajt:

- Szegény kis unokám! Ma ismét elkésünk az iskolából. Még jó, hogy csak hétfő van – jegyzi meg ironikusan.

Egy mély bariton helyesel, a munkáját emlegetve. Hamar szolidaritás alakul ki az utazóközönség soraiban. Licitálnak, ki megy messzebb és ki az, aki el sem jut a céljáig. Mielőtt még végleg felhergelnék magukat, egy pattanásos állú srác félszegen igyekszik helyet csinálni. Az emberek dühösen tárgyják a kört. Először nem jól hallom, mi történik, szófoszlányok jutnak el hozzám, a mozgolódás lelassul.

- Az anyukámnak... De nem tudom, örülni fog-e... Megtennék, hogy...

Próbálok fülelni, érzékelem, hogy mások is érdeklődve fordulnak a hang irányába. Kellemes dallam üti meg a fülemet, vélhetően a srác gitározik, nem látom a kezét. Néhány traktus után tapsot kap, kíváncsian várjuk a folytatást. Ahogy belemelegszik, úgy lesz egyre erőteljesebb és tisztább a hangja. Jó kis dalt komponált, a refrént együtt énekeljük vele. A lakozott körmű nagymama átöleli a vállát és könnyeivel küszködve elsuttogja, ilyen szépet még sosem hallott. A villamos még mindig áll.

Mindenkinek van egy kedves szava a fiúhoz, aki az elismerés hatására büszkén húzza ki magát. Egy menedzser típusú negyvenes férfi vállon veregeti és azt mondja, az édesanyja nagyon fog örülni a születésnap szerzeménynek. Az eddig elmélázó emberek mosolyogva fordulnak egymáshoz és élénk társalgásba kezdenek. Engem sem érdekel már az értekezlet, az égboltot is világosabbnak látom, mégis jó hét lesz ez! Nem tudom, mi üt belém, mert egyszer csak a saját hangomat hallom, amint lelkesen azt kiabálom:

- Még egyszer, még egyszer!

Mögöttem többen tapsolni kezdenek és a srác újra a húrok közé csap. Észre sem vesszük, amikor a combino komótosan elindul.

Ismét egy esztendő hanyatlik a sírba,
Nézhetünk utána nevetve vagy sírva.
Sokan bár örömmel búcsúznak el tőle,
Azt várják, hogy különb lesz a követője.
Itt állok magam is, azt óhajtom éppen:
Jobb időket érjünk, mint az elmúlt évben.
A mezőkön áldást, a hazában békét,
Az emberek szívében boldog egyetértést,
Ezért fohászkodunk, adjon az Úr Isten
Boldog Újesztendőt nekünk!

***

Berényi Mihály: Új év

A szemedbe nézek.
Mefogom a kezed.
A másokban pezsgő.
Itt van! Megérkezett.

Mögöttünk eggyel több,
elől egy hiányzik.
Veled oly szívesen
számolnék így százig!

Aranyosi Ervin: Újévi szonett

Minden Új év, csak egy újabb lépés
utadon mit itt jársz, lent a Földön.
Kísérjen öröm, és ne legyen kísértés,
láss át a jövőt még takaró ködön!
Keresd, kutasd, hogy mi is a te célod,
s az utazásod élvezd végig közben,
ne csak kívülállóként, teljesen legyél ott!
Lelked hadd fürödjön a tiszta, néma csöndben!
Álmaidat váltsd fényesen valóra,
használd hozzá élő képzeleted!
Legyen boldog minden megélt perc, s óra,
mit Teremtőd a léthez megadott neked!
Ha utadon majd a szeretet vezérel,
meglásd, a célhoz könnyen, repülve érsz el!

V I C C O L D A L

Meghal a Dalai Láma, és felkerül a Mennyországba. Isten személyesen megy érte a kapuhoz, beinvitálja. Miközben ülnek a felhőkön, Isten megkérdezi tőle:

- Nem vagy éhes, barátom?

- De igen, Uram, szívesen harapnék valamit.

Isten kinyit egy konzervet, odaadja a Dalai Lámának. Az, miközben eszegeti a konzervet, lenéz a Pokol irányába, és azt látja, hogy a Pokolba került, el-kárhozott lelkek sült húst és kaviárt, lazacot esznek.

Másnap Isten ismét megkérdezi, nem éhes-e? A Dalai Láma ismét igenlően válaszol, erre megint kap egy konzervet. A Pokolban ezúttal langusztá, steak és pezsgő a menü.

Amikor harmadnap is ugyanez játszódik le, a Dalai Láma nem bírja tovább, és megkérdi:

- Uram, hogy van az, hogy én, aki mindig alázatosan éltem, soha nem vétkeztem, mindig csak konzervet kapok, míg a Pokolba kerültek fejedelmi lakomákat kapnak?

Erre Isten fejcsóválva:

- Tudod, itt fent kettőnkért nem érdemes szakácsot tartani...

Fontos eligazítások:

Isten megteremtette a világot, minden más Kínában készül.

A pénz nem boldogít, de kellemesebb sírni egy Audiban, mint egy biciklin.

Bocsáss meg az ellenségeidnek, de jegyezd meg a nyamvadtak nevét.

Segíts a bajbajutottakon, emlékezni fognak rád, mikor megint bajba kerülnek.

Sok ember csak azért él még, mert törvénybe ütköző lenne lelőni őket.

Az alkohol nem megoldás, de a tej sem.

Ha valakinek problémája van veled, mindig jusson eszedbe, hogy az az ő problémája.

Ne feledd, ha bármikor szükséged van egy segítő kézre, mindig találsz egyet a karod végén.

Mire megfejtet, hogy mire gondol egy nő, már meg is gondolta magát.

A házasság egy olyan kapcsolat, amiben az egyiknek mindig igaza van... a másik meg a férj.

Az a férfi, aki szerint a nő helye a konyhában van, az nem tud vele mit kezdeni a hálósobában.

Mindenkinek jogában áll hülyének lenni, de Te bántóan visszaélsz a lehetőséggel.

Sajnálak, hogy olyan vacak és egyhangú az életed, hogy az enyémmel foglalkozol.

Olyan jó volt látni a főnökömet az új kocsijával! Tudom, milyen keményen megdolgoztam érte!

A szomszédaim jó zenét hallgatnak! – ha akarják, ha nem...

Nem vagyok kövér, csak nagy felületen szép.

- Ha nem jössz hozzám feleségül, felakasztom magam az almafátokra!
- Jaj, csak azt ne! Tudod, apám nem szereti ha itt lógsz a ház körül...
- Te, volt a férjednek egyáltalán jó tulajdonsága?
- Persze, de már elköltöttem.

Drága szüleim!

Küldjétek 10.000.- Ft-ot, hogy tudjam, nincsenek anyagi gondjaitok.

Anyuka mondja 3 éves kisfiának:

- Kicsikém, a vendégek indulnak haza, mit kell mondani?
- Na, végre!
- Kisfiam, nem vette észre a tanárod, hogy segíték neked a matek feladatokban?
- Nem, csak azt mondta, napról napra hülyébb vagyok.
- Halló, vízművek? A vízcsapomból folyik a víz!
- Hát mi folyjon belőle ????
- A számla szerint pilseni sör!!!!

Egy olcsó szállodában:

- Két egér kergetőzik a szobámban!!!
- Mit akar ennyi pénzért, bikaviadalt?!

